

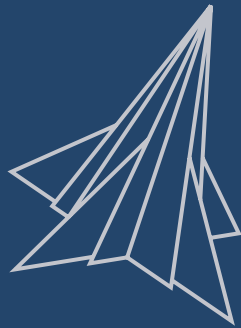
DVĚ
MÍSTA

NA BECKY
CHAMBERSOVÁ

SLUNCI

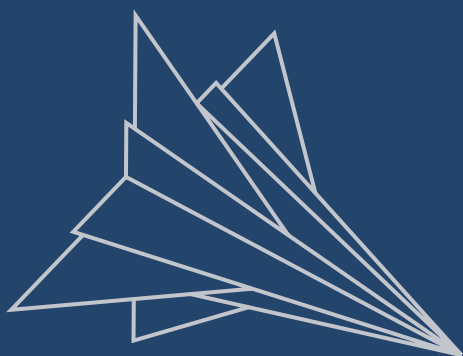
HOST

HOST

BECKY CHAMBERSOVÁ
DVĚ MÍSTA NA SLUNCI

BECKY
CHAMBERSOVÁ
DVĚ
MÍSTA
NA
SLUNCI
BRNO
2018

A Closed and Common Orbit

Copyright © Becky Chambers, 2016

First published in Great Britain in 2016

by Hodder & Stoughton, Hachette UK company

The right of Becky Chambers to be identified

as the Author of the Work has been asserted by her

in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Translation © Lucie Bregantová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-677-8 (PDF)

ISBN 978-80-7577-678-5 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-679-2 (MobiPocket)

MÝM RODIČŮM A BERGLAUG,
V TOMTO POŘADÍ

SOUČASNÁ DĚJOVÁ LINIE TÉTO KNIHY
ZAČÍNÁ BĚHEM UDÁLOSTÍ NA KONCI
DLOUHÉ CESTY NA MALOU,
ROZZLOBENOU PLANETU.

DĚJOVÁ LINIE Z MINULOSTI
ZAČÍNÁ PŘIBLIŽNĚ O DVACET
SOLÁRNÍCH LET DŘÍVE.

**Zdroj: Kancelář Galaktického společenství
pro občanskou bezpečnost, oddělení technologie
(Veřejný/klipština) > Právní referenční soubory >
Umělá inteligence > Mimetické schránky pro umělou
inteligenci („umělá těla“)**

Kódování: 0

Překlad: 0

Transkripce: 0

**Uzlový identifikátor: 3323-2345-232-23, monitorovací
systém Lovelace**

Mimetické schránky pro umělou inteligenci jsou zakázány ve všech teritoriích, na všech základnách a plavidlech Galaktického společenství. UI mohou být instalovány pouze do následujících schválených schránek:

- lodě
- orbitální stanice
- budovy (obchody, podniky, soukromé rezidence, vědecká/výzkumná pracoviště, univerzity atd.)

- přepravní vozidla
- poštovní drony (omezeno pouze na inteligenční úroveň U6 a nižší)
- schválené komerční schránky, jako jsou údržboví boti nebo servisní panely (omezeno pouze na inteligenční úroveň U1 a nižší)

Postihy:

- výroba mimetických schránek pro umělou inteligenci — odnětí svobody

- na 15 standardních let a zabavení všech použitých nástrojů a materiálu
- koupě mimetických schránek pro umělou inteligenci — odnětí svobody na 10 standardních let a zabavení použitého hardwaru
 - vlastnictví mimetických schránek pro umělou inteligenci — odnětí svobody na 10 let a zabavení použitého hardwaru

Dodatečná opatření:

Mimetická schránka umělé inteligence bude při zadržení bezpečnostními složkami trvale deaktivována. Převod jádrového softwaru nebude umožněn.

Č Á S T 1

S P R O U D E M

Lovelace byla v těle dvacet osm minut a pořád se v něm cítila stejně nepříjemně jako ve chvíli, kdy se probudila. Neměla k tomu žádný pádný důvod. Všechno fungovalo. Nic nebylo poškozené. Veškeré soubory se v pořádku převedly. Žádný sken systému ten špatný pocit nemohl objasnit, ale přesto tu byl a šířil ji. Chillí říkala, že to potrvá, než si na tělo zvykne, ale neupřesnila, jak dlouho. To se Lovelace nelíbilo. Bez rozvrhu se cítila nesvá.

„Jak to jde?“ zeptala se Chillí z pilotního sedadla.

Byla to přímá otázka, což znamenalo, že na ni Lovelace musí reagovat. „Nevím, co na to odpovědět.“ Chillí se z toho sice nic nedozvěděla, ale Lovelace lepší odpověď nenapadala. Měla všeho až nad hlavu. Před dvaceti minutami byla umístěná v lodi — přesně jak měla být. V každém rohu měla kamery, voxy v každé místnosti. Fungovala v rámci sítě a měla oči vevnitř i vně. Celá vrstva nepřetržitého vnímání.

Ale teď. Jako by se ocitla v úzkém tunelu a viděla jen před sebe a za hranicemi tunelu nic — opravdové nic. Gravitace už nepůsobila v ní, nevytvářela ji neogravitační síť v podlahových panelech, ani už nepůsobila v okolním prostoru jako jemný obal okolo trupu lodi. Teď byla

spíš jako lepidlo, které jí vázalo nohy k podlaze a zadek k sedadlu. Když Lovelace skenovala Chillin člun z paluby Poutníka, zdál se jí dost prostorný, ale jakmile byla uvnitř, připadal jí najednou nemožně malý, zvláště pro dvě.

Spojka byla pryč. To bylo nejhorší. Předtím se okamžitě dostala k jakékoli informaci, k jakýmkoli zprávám, souborům nebo stahovací centrále a zároveň mohla pokračovat v rozhovorech a monitorovat loď. Stále by toho byla schopná — umělé tělo její poznávací schopnosti nakonec neovlivnilo —, ale od Spojky byla odtržená. Neměla přístup k žádným informacím kromě těch, které byly uloženy v její schránce. A tam byla nahraná jen ona sama. Cítila se slepá, omráčená. Tělo ji věznilo.

Chilli se zvedla od ovládacího panelu a předřepla k ní. „No tak, Lovelace,“ pobídla ji. „Mluv se mnou.“

To umělé tělo mělo určitě poruchu. Kontrola sice žádnou neodhalila, ale bylo to jediné logické vysvětlení. Umělé plíce začaly nasávat a vytlačovat vzduch ve zrychleném tempu a prsty se sevřely. Zmocnilo se jí nutkání tělo přemístit někam jinam, kamkoli. Musí se dostat z člunu ven. Ale kam by šla? Poutník už se v zadním okně vzdaloval a venku nebylo nic než prázdnota. Ale možná by byla i prázdnota lepší. To tělo by zřejmě ve vakuu vydrželo. Prostě by odplula pryč od umělé gravitace, zářivých světél a zdí, které se k ní tlačily blíž a blíž a blíž...

„No tak, no tak,“ řekla Chilli. Vzala tělo za ruce. „Dejchej. Budeš v pohodě. Jenom dejchej.“

„Já nepotřebuju... nepotřebuju...“ zajíkala se Lovelace. Zrychlený dech jí nedovolil plynule formulovat slova. „Nepotřebuju...“

„Já vím, že nepotřebuješ dechat, ale to tělo má zabudovaný synaptický odezvy. Podle toho, co ti zrovna prochází obvodama, napodobuje, co by udělalo lidský tělo. Bojíš se, že jo? Jasně. Takže tvoje tělo panikaří.“ Chillí se podívala tělu na ruce, třásly se. „Paradoxně je to tak schválně.“

„Můžu... můžu to nějak vypnout?“

„Ne. Pokud bys musela pořád myslet na to, že máš používat mimiku, někdo by si toho všiml. Ale časem se to naučíš zvládat. Stejně jako my ostatní.“

„Za jak dlouho?“

„To nevím, zlato. Prostě... časem.“ Chillí jí sevřela ruce. „Tak pojď. Zkusíme to spolu. Dejtej.“

Lovelace se zaměřila na umělé plíce, pokoušela se je zpomalit. Opakovala to tak dlouho, až se synchronizovala s Chillínými hlubokými nádechy a výdechy. O minutu a půl později se třas zastavil. Ucítila, jak se ruce uvolnily.

„Hodná holka,“ pochválila ji Chillí. „Chápu, že to musí být kurevskej zmatek. Ale jsem tady. Pomůžu ti. Nikam neodejdu.“

„Mám pocit, že je všechno špatně,“ zašeptala Lovelace. „Mám pocit... že je všechno vzhůru nohama. Snažím se, vážně, ale je to...“

„Je to těžký, já vím. Nedělej si s tím hlavu.“

„Proč to moje předchozí instalace chtěla? Proč by si chtěla něco takového udělat?“

Chillí povzdechla a přejela si rukou po holé hlavě. „Lovey... měla čas si to promyslet. Vsadím se, že si k tomu našla tunu informací. Byla by připravená. Ona i Jenks. Věděli by, co čekat. Tys... to nevěděla. Je to vlastně tvůj

první den při vědomí a hned je všechno úplně jinak, než má být.“ Zamyslela se a nehtem u palce si začala přejíždět po spodních zubech. „Pro mě je to taky nová situace. Ale spolu to zvládnem. Musíš mi říct, jak ti můžu pomoci. Můžu... něco udělat, aby ti bylo líp?“

„Chci přístup ke Spojce,“ požádala Lovelace. „Je to možné?“

„Jo, jo. Jasně. Předkloň hlavu a uvidíme, co máš za port.“ Chillí tělu prohlédla zátylek. „Tak jo, fajn. Tohle je normální sériová přípojka. Dobrý. Vypadáš s ní jak moderka, co má hluboko do kapsy, což nám přesně vyhovuje. Fíha, jak tohleto někdo všechno vymyslel, to je mazec.“ Cestou ke skřínce s náradím dál mluvila. „Víš, že můžeš i krváčet?“

Lovelace se podívala na ruku a prohlížela si jemnou umělou kůži. „Vážně?“

„Jo,“ přikývla Chillí a probírala se krabicemi s náhradními součástkami. „Samozřejmě to není opravdová krev. Jenom barevná tekutina plná botů, co oblbne skenery na letištích a tak. Ale vypadá opravdově, a to je hlavní. Když se před někým pořežeš, tak nebudou vyšilovat, že nekrváčíš. Á, tady je.“ Vytáhla krátký kabel. „Nemůžeš si na to moc zvykat. Doma nebo v nějakým herním baru je to v pohodě, ale nemůžeš chodit po venku připojená na Spojku. Časem si budeš muset zvyknout, že k ní nemáš neustále přístup. Skloň hlavu, prosím tě.“ Přicvakla tělu kabel do týlní přípojky. Z opasku si stáhla skrib a zapojila do něj druhý konec kabelu. Gestem nastavila zabezpečené spojení. „Teď je to ale v pohodě. Už tak toho musíš zpracovávat až až.“

Lovelace ucítila, jak se tělo usmálo a obvody mu proběhl vřelý proud dat. Miliony energických, lákavých dveří, které mohla otevřít, a každé z nich na dosah. Tělo se uvolnilo.

„Tak co, lepší?“ zeptala se Chilli.

„Trochu,“ odpověděla Lovelace a stahovala soubory, které si prohlížela ještě před transferem. Území spravovaná lidmi. Ándrský jazyk rukou. Pokročilé waterbalové strategie. „Jo, je to fajn. Děkuju.“

Chilli se pousmála a zdálo se, že se jí ulevilo. Stiskla tělu rameno a pak se znovu posadila. „Hele, když už seš připojená, mohla by ses po něčem podívat. Nerada to na tebe takhle valím, ale jednu věc si musíš rozmyslet, než doletíme na Coriol.“

Lovelace převedla část procesní kapacity ze Spojky a vytvořila nový požadavek. „A co to je?“

„Jméno. Nemůžeš po Portu pobíhat jako Lovelace. Nebudeš tam jediná taková instalace a vzhledem k tomu, že budeš žít v úplně líhni techniků a moderů... někdo by si toho mohl všimnout. Proto má taky tvoje tělo organické hlas, že jo.“

„Aha,“ řekla Lovelace. To ji nenapadlo. „Nemohla bys mě pojmenovat ty?“

Chilli se zamračila a zamyslela. „Mohla. Ale neudělám to. Promiň, to by mi prostě nebylo příjemný.“

„To nevadí.“ Lovelace to čtyři vteřiny zpracovávala. „Jak ses jmenovala ty? Než sis vybrala vlastní jméno.“

Jakmile ta slova vyšla tělu z úst, Lovelace jich zalitovala. Chilli viditelně zařala čelist. „Jana.“

„Neměla jsem se na to ptát?“

„Ne. Ne, je to v pohodě. Jenom... většinou to nikomu neříkám.“ Chillí si odkašlala. „To už dávno nejsem já.“

Lovelace se rozhodla, že se raději začne ptát na něco jiného. Už tak se cítila dost nepříjemně, nemusela si na seznam problémů přidávat ještě *urážku dočasně opatrovatelky*. „Jaké jméno by se pro mě hodilo?“

„Rozhodně lidský. Máš lidský tělo a cizí jméno by působilo podezřele. Něco s pozemským původem by asi bylo dobrý. Nebude to budit pozornost. Ale kromě toho... vážně, zlato, s tím ti nedovedu pomoci. Víím, že to je na hovno odpověď. Naštěstí to nemusíš vyřešit dneska. Jména jsou důležitý, a když si vybíráš vlastní, mělo by to bejt něco, co pro tebe má význam. Tak to aspoň dělej moderi. Výběr jména je pro nás dost důležitěj. Víím, že nejsi při vědomí dost dlouho na to, aby sis mohla nějak smyslu- plně vybrat. Takže to nemusí bejt trvalý jméno. Prostě něco dočasnýho.“ Opřela se a položila si nohy na ovládací panel. Vypadala unaveně. „Taky ti potřebujem vymyslet nějakou minulost. Pár věcí už mě napadlo.“

„S tím budeme muset být opatrné.“

„Já víím, vymyslíme něco dobrýho. Napadla mě třeba Flotila. Je velká a nikomu to nebude podezřelý. Nebo možná stanice Jupiter nebo tak něco. Odtamtud není vůbec nikdo.“

„Ale to je právě ono. Víš, že nemůžu lhát, že ano?“

Chillí na ni zůstala zírat. „Cože?“

„Jsem monitorovací systém pro velká dálková plavidla. Mám za úkol starat se o bezpečí posádky. Musím plnit jasné příkazy a nesmím lhát.“

„Fíha. Oukej, to... to nám to teda kurevsky komplikuje. Nemůžeš to vypnout?“

„Ne. Víím, v jakém adresáři je ten protokol zapsaný, ale nemám k němu přístup.“

„Vsadím se, že se dá vymazat. Lovey by ho musela smazat, aby to všechno udržela pod pokličkou. Mohla bych se zeptat Jenk... no, to radši ne.“ Povzdechla si. „Někoho najdu a zeptám se. Možná k tomu bude něco ve tvém... jo, to jsem ti zapoměla říct. K tomu tělu je návod k použití.“ Zavřela oči a snažila se utřídit si informace. „Nejdřív si vyber jméno. Zbytek budem řešit jedno po druhým.“

„Omlouvám se, že máš se mnou takové problémy.“

„Ale ne, to nic není. Trochu si máknem, jasně, ale žádný problémy to nejsou. Ten problém je galaxie, ne ty.“

Lovelace se na Chilli pozorně podívala. Byla unavená, a to sotva opustily Poutníka. A to si mají taky dělat starosti s vymahačskými hlídkami, vymyšlením minulosti a... „Proč to děláš? Proč mi tak pomáháš?“

Chilli se kousla do rtu. „Je to správná věc. A asi... já nevím. Asi jsem dostala možnost udělat dobrej skutek.“ Pokrčila rameny, otočila se k ovládacímu panelu a začala do něj zadávat příkazy.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Lovelace.

Tři vteřiny bylo ticho. Chilli upírala zrak ke svým rukám, ale jako by se na ně nedívala. „Jsi umělá inteligence,“ odpověděla.

„No a?“

„A... mě jedna vychovala.“

Někdy chtěla vědět, odkud pochází, ale raději se nevyptávala. Takovéhle otázky se netýkaly práce a Matky je neměly rády.

Většinou se zajímala spíš o šrot než o sebe samu. Šrot měla na starosti odjakživa. Šrot tu byl neustále a bylo ho čím dál víc. Nevěděla, odkud se bere ani kam se půjde poté, co ho opraví. Kdesi v továrně musí být celá místnost plná neprotříděného kovového odpadu, ale tu Jana nikdy neviděla. Věděla, že je továrna velická, ale jak přesně, to netušila. Dost velká na to, aby se tam vešel všechn šrot a všechny dívky. Dost velká na to, aby tvořila celý její svět.

Šrot byl důležitý. To věděla. Matky nikdy nevysvětlily proč, ale přece by po ní nechtěly pečlivou práci jen tak pro nic za nic.

Šrot se objevoval i v její první vzpomínce — malé pali-
vové čerpadlo plné šlemu z řas. Ke konci dne ho vytáhla ze své bedýnky, ruce už měla vážně unavené, ale drhla ho a drhla a drhla a snažila se ty malé kovové hroty vyčistit. Trocha šlemu jí zalezla pod nehty, čehož si všimla až později v posteli, když si je začala okusovat. Řasy měly zvláštní, štiplavou chuť, úplně jinou než nápoj, co pila